

Ne idi, sinko, od matere koja mekan ležaj stere

U ozračju okrutne današnjice, okrutnog doba i stoljeća, gdje svakodnevno mi dan ispunjavaju odlasci ljudi poželim, sinko, nešto ti reći. U danu gdje se stotine ljudi bude jutrom tražeći sreću. Tražeći, priznajem, želju za boljim i imućnijim životom koji im ova država ne može dati ili pak ne daje dovoljno. Odlaze.

Sinko, znam kako ti se ove moje riječi čine suludima i kako si već razmišljao kao svi ti ljudi. Iskreno, tko nije? U životu u kojem svakodnevno gledaš kako odlaze tebi dragi ljudi, zapitaš se što i ti radiš tu. Zašto ne pokušaš pronaći sreću što dalje od svoga doma, od majke koja ti mekan ležaj stere? Koja te zagrlila kada je najteže i u čijoj se kući osjećaš kao „svoj na svome“? Ali, ne idi sinko. Mnogi su se tako prevarili.

Bez povratne karte, u jednom smjeru otišli su sa svojim obiteljima u daleki tuđi svijet, a majka je skrivala suze koje su joj nagnale na lice, dok je stajala na vratima i mahala svome djetetu. Svome sinu, njemu. Znala je samo ponekad uzdahnuti i uzeti krunicu u ruke te zavapiti Bogu kako je on na sigurnom. Svaki dan, mjesecima tako. Već je i ostarila, a mekan ležaj već dugo nije nitko koristio. Onaj ležaj, gdje je majka svome sinu pjevala uspavanke, ljubila ga za laku noć, bdjela nad njim dok je imao vrućicu i gdje ga je čekala iz noćnog provoda. Sada sama, u svojoj toploj kućici gdje ove zime nema sinka da počisti snijeg, a ona da mu pravi topli čaj, tuguje. Ali skriva ona to dobro pred njim kada se čuju preko telefonskog poziva. Naučio je sin nju koristiti mobitel, kupio joj kako bi se mogli čuti, no ne vrijedi. „Sve je dobro, sine, sve po starom“, kaže.

Ipak, zadržti joj glas ponekada i ruke joj se počnu tresti. Sin, s druge strane telefonske veze isto tako govori, kako je sve dobro, kako se snašao i pronašao posao. Bolje živi. No vjeruj mi sinko, zapita se on često na koji način bolje živi. Oj, sinko! Zapita se na što misli kada kaže „Bolje živim, majko“. Svjestan je on kako se to tiče samo pokoje kovanice više. Bolje je što se tiče materijalnog stanja, imućnosti za kojom je čeznuo i bolje uređene države. Oj, sinko, vjeruj mi, on već skoro svaku drugu noć u svom samačkom stanu, garsonijeri, unutar hladnih zidova zaplače i proklete onaj dan kada je otišao. Onaj dan, kada je bez povratne karte ostavio majku na vratima u suzama. Oplače noć, pogotovo sada u vrijeme blagdana. Prvi Božić bez majke. Prva nedjelja Došašća bez nedjeljnog ručka gdje su svi na okupu. U kući gdje majka nedjeljom poslije svete mise okupi obitelj oko vatre koju je zorom naložila. Gdje nedjeljom kuću ispunjava smijeh djece i mirisi domaćih kolača. U kući, onoj, na kraju sela, koju slijep mož eš naći u gluho doba noći.

Sada nekada ostane i gladan jer nema majke koja bi mu pripremila svježi kruh pečen u starom šporetu. Kaže se kako kuća nije tijesna gdje čeljad nisu bijesna.

Upravo tako. Sinko, koje svjetsko prostranstvo tražiš? Je li ono prostranstvo gdje ćeš raditi od jutra do sutra mislima o domu svom, jedinom? Gdje ćeš živjeti kako bi radio, a ne raditi kako bi živio? Prostranstvo gdje ćeš svaku noć nakon telefonskog razgovora s majkom leći u krevet svoje samačke garsonijere, zaklopiti oči i zamisliti mekan ležaj u kući svoje majke na kraju sela?

Oj, sinko! Vjeruj mi što ti govorim. Sva prostranstva ovog svijeta nisu dovoljna ako nemaš mir i sreću u duši. Svi novci ovog svijeta nisu vrijedni odlaska od uplakane majke koja bi ti svaku noć mekan ležaj sterala. Sva sreća ovog svijeta nije vrijedna napuštanja svoga doma. Oj, sinko! Zapamti, jadan je onaj koji svaku noć mora zaklopiti oči kako bi bio tamo gdje želi biti. Zapamti. I, nemoj otići.

Tea Franjić, IIIa